

**Francisci Monacelli Eugubini J. U. D. Protonotarii
Apostolici, olim Ecclesiæ Venusinæ, ac deinde Æsinatis
Vicarii Generalis, &c. Formularium Legale Practicum Fori
Ecclesiastici**

In Quo Formulæ Expeditionum usufrequentium de his, quæ pertinent ad
Officium Judicis nobile, continentur ; Opus Episcopis, Vicariis Generalibus,
Aliisque Iurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus: necnon
Confessariis, Parochis, Cancellariis, cæterisque in dicto Foro versantibus,
apprimè utile ...

Monacellus, Franciscus

Venetiis, 1706

Clementis VIII. Constitut. XXVIII. De largitione Munerum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62406)

Clementis VIII. Constit. XXVIII.

De largitione munerum .

S U M M A R I U M .

- 1 Regulares non possunt retinere superflua, neque licentia Superiorum, & n. 2. & 3.
- 4 Monasteria, in quibus vita perfecte communis non servatur, debent habere, & retinere capsam depositi, & num. 5.
- 6 Novitii comprehenduntur in Constitut. Clem. VIII. de largit. muner.
- 7 Regulares non possunt uti livellis, nisi servata forma Constit. Clem. VIII.
- 8 In Terris infidelium datur indultum Regularibus Mendicantibus Ord. S. Francisci retinendi bona nomine Sedis Apostolicæ.
- 9 Episcopi occasione receptionis habitus, seu Professionis Monialium non pos-

- sunt recipere munera præter comestibilia parvi valoris, & n. 10.
- 11 Religiosi S. Spiritus in Saxia de Urbe vulgo Crociferi licitè administrant fructus Beneficiorum sibi ipsis collatorum, & n. 12. 13. & 14.
 - 15 Pacta, & conditiones, quæ apponuntur in donationibus, & legatis Religiosis factis, & relictis, quod nempe acquirantur Religioso, & non Monasterio, vitiantur.
 - 16 Conventus in receptione Novitii, nihil accipit præter mensuram alimentorum.
 - 17 Religiosi Professi testari non possunt, neque de licentia Superiorum, quamvis ante professionem talem facultatem sibi reservassent.
 - 18 Min. Observantes, & Reformati sunt incapaces legatorum perpetuorum, & Missarum.
 - 19 Episcopi sunt Executores legatorum priorum unà cum Commissariis fabricæ cumulativè, & n. 20. 21. & 22.

C L E M E N S E P I S C P O U S & c.

Religiosæ Congregationes ab insigni sanctitate viris Spiritus Sancti afflatu institutæ, tantas Ecclesiæ Dei utilitates omni tempore attulerunt, ut ad eas conservandas, & instaurandas, Rom. Pontifices Prædecessores nostri magnam jure optimo diligentiam semper adhibuerint. Nam cum ea sit rerum humanarum conditio, & natura, ut etiam ea, quæ optimè fundata, & constituta sunt, partim hominum imbecillitate, & ad malum proclivitate, partim Dæmonis astutia, paulatim deficient, ac nisi cura pervigili sustententur, in deterius prolabantur. Idcirco Summ. Pontificum vigilantia magnoperè laboravit, ut Regular. Ordinum disciplina, aut labefacta in pristinum restitueretur, aut salutaribus Constit. communita, integra, atque incolumis permaneret. Quorum Nos vestigiis pro eodem officii munere insistere, & Pastoralem illorum sollicitudinem (quantum possumus) divina adjutrice gratia cupimus imitari.

§. 1. Quare ne ex muneribus, quæ à pluribus Religiosæ vitæ professoribus ex Christi patrimonio, quibusvis hominibus quavis ex causa sæpè tribuuntur, gravia incommoda, & mala, etiam boni specie existant, præcavere studentes, hac nostra perpetuò valitura Constitutione, universis, & singulis cujuscumque Ordinis Mendicantium, vel non Mendicantium bona immobilia, & redditus certos ex Indulto Apostolico possidentium, vel non possidentium, seu cujusvis Congreg. Societatis, & instituti (non tamen Militiæ) Regularibus personis utriuslibet sexus omnem, & quamcumque largitionem, & missionem munerum penitus interdiximus.

§. 2. Sub qua prohibitionem comprehendi volumus omnia, & singula Capitula,

C c 2. Con-

Conventus, & Congregationes tam singulorum Conventualium, Monasteriorum, Prioratum, Præpositurarum, Præceptoriarum, Domorum, & Locorum, quàm Provincialia, aut Generalia cujuslibet Provinciæ, sive universi Ordinis, Societatis, aut Instituti, eorumque, vel earum Camerarios, Commiffarios, & quoscumque Officiales, & singulares personas, ipsos etiam Ordinum Congregationum, & Societatum hujusmodi Superiores quascumque Dignitates obtinentes, etiam Generales, & Provinciales, Magistros, Ministros, & quocumque nomine Præfectos, necnon Conventuum, Monasteriorum, Prioratum, præpositurarum, præceptoriarum, Domorum, & Locorum quorumcumque, Abbates, Priores, Præpositos, Præceptores, etiam Majores, Guardianos, Ministros, Rectores, atque Abbatissas, Priorissas, & alio quovis titulo Præsidentes tam ipsis Regularibus, quàm Laicorum Ordinariis, seu quibusvis Superioribus subjectas utriuslibet sexus ad vitam, vel ad tēpus deputatos, ad eorum nemo unquam eorum, vel earum directè, vel indirectè, palam, vel occultè tam communi, quàm particulari, & proprio nomine, etiā sub quovis statuti, vel consuetudinis, seu veriùs corruptele, aut alio prætextu, vel quacūq; causa, nisi in generali capitulo, aut alia gener. Cong. re maturè discussa unanimi consensu omnium, Superiorūq; permisso causa approbata fuerit, quicquā tale attētare valeat.

§ 3. Id autem ita absolutè, & generatim vetitum intelligatur, ut neque omnino fas sit quicquam donare tam ex fructibus, redditibus, & proventibus, collectis, vel contributionibus, aut oblationibus, sive elemosynis, aut subsidiis, certis, vel incertis, ordinariis, seu extraordinariis, Mensæ, seu Massæ communis, vel cujusvis fabricæ, & Sacrificiæ, quorum bona communiter, ut præfertur administrantur, seu quæ rationibus reddendis sunt obnoxia, quàm ex pecuniis etiam, quæ à singulis quovis modo acquisitæ in commune conferendæ omnino sunt. Nec si per viam voluntariæ contributionis in commune congerantur. Nec si forsā privatim, & nominatim cuilibet Religioso à suis Superioribus, vel à propriis affinis, propinquis, familiaribus, amicis, aut benevolis, vel à piis Christianis fidelibus, etiam elemosynæ, aut charitatis, & illius propriæ personæ intuitu attributæ, seu quoquo modo per quemlibet Religiosum suo Monasterio, Domui, aut loco acquisitæ, eique ut ad libitum de eis disponat per Superiores concessæ fuerint. Præterquam leviora esculenta, aut poculenta, seu ad devotionem, vel religionem pertinentia munuscula, communi tantum, non verò particulari nomine (ubi de consensu Superioris Conventus videbitur) tradenda. Sed & hujusmodi missiones munerum ipsis Religiosis utriuslibet sexus, non solum per se, verum etiam per alios tam directè, quàm indirectè prohibitas declaramus.

§ 4. Neque verò quispiam ab hac generali prohibitione se excusare valeat, etiam si munera miserit cuivis personæ Laicæ, vel Ecclesiasticæ cujuscumque status, gradus, dignitatis, ordinis, vel conditionis, & quavis non solum mundana, & Ducali, Regia, Imperiali, verum etiam Ecclesiastica, & Pontificali, aut alia majori, etiam S. R. E. Cardinalatus Dignitate fulgenti, etiam proprio loci Ordinario, etiam ex causa, & occasione benedictionis, vel susceptionis habitus Regularis, tonsuræ, aut professionis Monialium, tam sibi subditarum, aut ipsi etiam proprio Ordinis, vel Congregationis Protectori, Viceprotectori, vel Provinciali, aut cujusvis Monasterii, Prioratus, Domus, aut cujuslibet alterius loci Regularis Superiori, aut alio quocumque officio, munere, aut dignitate ful-

fulgenti, vel cuiuscunque etiam simplici, & particulari Religioso. Itaut inter ipsos quoque Religiosos (ne prava ambitione impulsus pro consequendis in sua Religione gradibus, & dignitatibus alter alterius gratiam, aut benevolentiam aucupeur) quaecunque largitio aut donatio munerum (nisi rerum minimarum de licentia expressa, & in scriptis Superiorum) sit penitus interdicta.

§. 5. Insuper prohibemus, ne unquam eisdem Regularibus liceat ullas pecunias quoquomodo erogare in alicujus etiam Benefactoris, aut Protectoris, vel Ordinarium honorem, etiam occasione transitus, vel primi ingressus, aut ad Beneficiorum acceptorum memoriam, gratique animi testificationem, seu pro praedictis quavis auctoritate, vel dignitate fungentibus honorifice, lautè, & opipare excipiendis, seu pro quibusvis conviviis eisdem, aut cuivis alteri quacunque occasione, vel causa exhibendis, vel pro Commestationibus, laut comotationibus quibusvis personis tam ejusdem Ordinis, Congregationis, Monasterii, Domus, aut Loci, quam extraneis largiendis, aut pro exhibendis spectaculis etiam piis intrâ Ecclesias, Monasteria, & Domos sacras, & pias, vel extrâ eas, in quibusvis publicis, aut privatis, sacris, aut profanis locis, etiam ubi Sanctorum, & Sanctarum vita, aut res piæ gestæ etiam in memoriam Passionis Dominicæ populis spectanda proponuntur, aut aliàs in praedictis, sive in quibusvis rebus supervacaneis ad pompam, & ostentationem, aut ad oblectationem, vel paucorum lucrum, & privata commoda quomodolibet pertinentibus; nisi re ipsa pro Divino Cultu, & veris Christi pauperum indigentis, servato in hoc charitatis ordine, & habita necessitatis ratione, de consilio, & consensu Superiorum sublevandis, aut aliàs in rebus licitis, & per Capitulum Generale, aut Provinciale non prohibitis, vel taxam ibi forsitan praescriptam non excedentibus, sumptus hujusmodi fiant.

§. 6. Declarantes tamen per hæc laudabilem, & Apostolica Doctrina, Sacrifque Canonibus commendatam hospitalitatem, praesertim erga pauperes, & peregrinos, nequaquam imminui, aut prohiberi. Quinimmo si qui redditus ad id, vel ex fundatione, vel ex institutis, statutis, aut consuetudinibus aliquorum Monasteriorum, Ordinum, aut Regularium hujusmodi locorum, aut ex testatorum, vel donantium voluntatibus, sive aliàs applicati, aut donati sunt, eos omnino, ut decet, integrè in usus pios hospitalitatis hujusmodi erogandos esse, & praesertim in Monasteriis, seu Locis desertis, & ab Laicorum ædibus longius remotis, ubi tamen pauperum, & verè egenorum ratio in primis habeatur. Si quos verò ditiores occasione transitus, sive aliàs ex devotionis, aut necessitatis causa eò divertere contigerit, eos sanè decere: Refectorio communium Religiosis, Mensaque, & Ferculis communibus, nequaquam à cæteris distinctis, contentos esse. Verùm omnino ipsi Regulares in Hospitiis hujusmodi potentioribus excipiendis ita se gerant, ut in eis frugalitas, & paupertas religiosa prorsus eluceat.

§. 7. Pari etiam ratione districtè inhibemus, ne quispiam ex praedictis Laicus aliàs, quam ut superius dictum est, vel Clericus Secularis, vel Regularis quocumque honore, praeserminentia, nobilitate, aut excellentia etiam S. R. E. Cardinalatu Dignitate praeditus, etiam Protector, Viceprotector, Loci Ordinarius, Prælatu generalis, Provincialis, aut Monasterii, Domus vel loci cujuslibet Superior eorumvè affines, propinqui, familiares, aut Ministri utriuslibet sexus quicquam contra hanc superius expressam prohibitionem recipiant. Quod si, vel ab aliquo particulari Religioso, vel à Superiore quopiam Generali, Provinciali, aut

alio quocumque officio fungente, aut à Conventu, Capitulo, vel Congregat., sive ab universo Ordine, & Religione quicquam receperint, id quod acceperint suum non faciant. Verùm ipso facto absque alia monitione Judicis, Decreto, Sententia, aut declaratione, ad illius restitutionem omninò in utroque foro teneantur, adeo ut restitutione ipse realiter non facta, neque etiam in foro conscientie absolvi possint. Hanc autem restitutionem fieri volumus non privatim ei Religioso, qui donavit, sed ei Monasterio, Domui, vel alteri loco de cujus bonis facta est largitio, vel si non de eis bonis donatum est, in quo idem Religiosus donans professionem emisit, vel si nomine totius Capituli, Conventus, aut Congregationis, vel universi Ordinis, seu Religionis donatio facta extiterit, pariter communi Mensæ, aut Massæ cujus nomine donatum fuerit accepta munera restituantur, ita ut nec qui donavit, nec Conventus, Capitulum, Congregatio, Ordo, aut Religio, cui restitutio facienda est, illam remittere, & iterum condonare, aut recipientem ab obligatione restituendi eximere, vel ut in pauperes eroget concedere quoquomodo possit.

§. 8. Quod si quis ex supradictis Regularibus utriuslibet sexus, cujuscumque gradus, ordinis, dignitatis, ac nubiliter locorum existentibus, conjunctim cum ceteris, seu divisim nostrarum hujusmodi prohibitionum, statutorum, ordinationum, jussionum, decretorum, mandatorum transgressor fuerit, statuimus, ut omnibus, & singulis per eum obtentis dignitatibus, gradibus, muneribus, & officiis eo ipso privatus, ac ad illa, & alia similia, vel dissimilia in futurum obtinenda inhabilis perpetuò, & incapax, ac perpetua infamia, & ignominia notatus existat. Et præterea privationem vocis activæ, & passivæ absque ullo Superioris Decreto, aut Ministerio ipso facto incurrat; necnon ultrà hujusmodi penas, etiam tamquam contra furti, & simoniæ criminum reum tam per viam denunciationis, accusationis, aut querele, quam etiam ex officio procedi, & inquiri, condignisque suppliciis affici debeat. Penes alias à jure statutis, ac per alias Constitutiones Apostolicas, aut propria cujusvis Ordinis, Congregationis, Monasterii, Domus, aut Loci, statuta, vel consuetudines contra personas aliquid præmissorum committentes forsam decretis, & inflatis, nihilominus in suo robore permanfuris.

§. 9. & 10. (*Deputat Executores, & contrariis derogat.*)

Dat. Romæ in Monte Quirinali anno Incarnationis Dominicæ 1594. 13. Kal. Julii Pontificatus Anno tertio. *Bullar. tom. 3. pag. 40.*

Urbani VIII. Constit. CCLXVII.

Confirmatio, moderatio, & declaratio Bullæ Clem. VIII.
de largitione Munerum.

URBANUS EPISCOPUS &c.

Nuper à Congreg. nonnullorum Rom. Cur. Prælator. cor. dilecto filio nostro Antonio Tit. S. Petri ad Vincula Presbytero Cardinali S. Honuphrii nuncupato Majori Penitentiario, ac nostro in Alma Urbe Provicario in Spiritualibus Generali, à Nobis deputata, emanavit declar. tenoris subsequens. videl.

§. 1. Cum circa interpretationem Constitutionis fel. rec. Clementis VIII. sub da-
tata